

TATÁR SÁNDOR

Tudván tudva. De.

Amikor kilépsz a költészetből,
 azaz nem költészetet szólsz,
 hanem
belépsz a költős szerepbe –
 mikrofonba beszélsz,
 publikumnak vagy riporternek beszélsz,
 a meggyőződéseidről (...!), az
 értékválasztásaidról (...?) beszélsz,
 a művészi céljaidról (...!?!?) beszélsz,
 akkor óhatatlanul az ő „játék” szabályait követed,
 kiszolgálod őket, engedsz a „kíváncsiságuknak”
 (Szép kis kíváncsiság: azt követelni vagy akár
 „csak várni”, hogy *arról* [wtf?] beszélj,
 de nem ám metaforákban [példázatszerűen,
 parabolákban], és, az ördögbe is!, ne alig érthetően,
 talányosan vagy többértelműen – elő a
 józanparasztésznek szóló egyenességgel;
 szóval azt várni el, hogy *mellébeszélj*,
 hogy

legrosszabb esetben is derüljön ki, *minek* mellé,
 azaz hogy

így vagy úgy, de – ne kertelj – mondd meg a tuttit!
 – szóval, amikor mikrofonba mondod azt,
 ami téged nyilván nem... pontosabban érdekelni érdekel,
de pontosan tudod, hogy ezekért a
 laposka konfekciógondolatokért, szólamokért
 vagy szakállas bölcsességekért szíved és meggyőződésed szerint
 soha nyilvánosan nem szólalnál meg,
 de beszélsz, vallasz, felvilágosítasz (netalán még
 föl is lebbentesz!!!)

– mikrofonba –,
 mert tudod, hogy ez így működik, mert nem most jöttél
 a hathúszassal, mert jókora cégér, blikkfangos cégér
 kell manapság a legjobb bornak is,

akkor

– akkor tud veled az üzem kezdeni valamit;
 akkor némi szerencsével (már hogyne lenne
 ez szerencse; csak nem fogom itt komolyan vehetlenné
 tenni magam holmi „savanyúszőlő”-típusú sikerfikázással?!),
 akkor némi *szerencsével* brand lehetsz;
 amikor nem költészetet szólsz,

amikor azt a helyet töltöd ki (vagy be) a nyilvánosság terében, amely kiadó, amikor beléptél a költőszerepbe.

És **mégis** vannak találkozások.
túl... vagy *innen...*

Fitymálnod nem lesz miért¹

*Amikor fedésbe csúszik a másság és az aszág,
megszületik a masszív (ám ki tudja, mire jó) igazság.*

Sok napbarnított-ruganyos, pálmafás,
koktélos, hodálynappalis dél-amerikai szappanoperából
kell kiábrándulnunk,

ráunnunk a rivaldafény és
riportermikrofon éltette (holnapra kámfor-)celebekre,
és megsajnálni őket
(túl álompárokra és álomporokra),
összeborzadni és megundorodni a plázák
villódzással, gépzenével és illatörvényekkel
(sikertelenül) lelezett,

harsogón sivár ürességétől²,
míg aztán eljutunk oda, hogy (f)elismerjük:
a „pótlék” *maga a dolog*
– ez nem megalkuvás; akkor már
inkább bölcsesség
(hisz ugyan mi szól ellene, hogy megértéssel,
rokonszenvvel tekintsünk a dolgokra,
de legalábbis tiszteljük őket akként, amik?) –
tengerre néző terasznyit ér (úgy, ami) a
galambszaros körfolyosó, s *nemcsak*
hitvány vadon- vagy kertutánzat
a balkonládában burjánzó flóra, valamint
ott vannak még a nehezen lélegző,
városi kövér tacsók, ölebek.

1 Nem lesz lehető

2 Lehet, hogy te – ha már a kezvedbe került ez – nem szorulsz rá minderre, ahhoz hogy...
– de akkor se lapozz tovább.